

Διήκουτε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε ᾗτε διὰ λόγων, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στίχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 29 Φεβρουαρίου 1960 (Π.Ο.Η.)

Ἔτος ΙΕ'. Ἀριθ. 333 Τιμὴ Φύλλον Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Ε.

Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθήναι

Διευθύνεται ἐπὶ ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος Δραχ. 15.— Ἐτησίαι Δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. Δολ. 2.— Ἐτησίαι Δολ. 4

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Ἐάν ὑπάρχη μιὰ λέξις, ἡ ὁποία κατὰ κόρον ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς περὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἀσχολούμενους εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία· θέμα ὁμιλιῶν καὶ διαλέξεων, τίτλος περιοδικῶν καὶ συγγραμμάτων, ἀντικείμενον σφοδρῶν λογομαχιῶν, σημεῖον ἀντιλεγόμενον.

Καὶ ὅμως τὴν διὰ τῆς λέξεως αὐτῆς ἐκφραζομένην καὶ ἐρμηνευομένην πραγματικότητα δὲν τὴν συναντᾷ κανεὶς εὐκόλως!

Διατὶ ἄραγε;

Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα δογματικὸν σχῆμα, διὰ τοῦ ὁποίου νοεῖται ἡ χριστιανικὴ πίστις· ἡ ὀρθοδοξία εἶναι κυρίως βίωμα καὶ πρᾶξις!

Ἀλλὰ τὸ βίωμα καὶ ἡ πρᾶξις ἔχουν ὥς ἐπικέντρον τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἴτε οὗτος φέρει τὸ ὕψιστον καὶ ὑπεύθυνον ἀξίωμα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἀρχοντος, εἴτε τυγχάνει ἄσημον μέλος τοῦ πληρώματος τῆς ἐκκλησίας.

Τὸ βίωμα καὶ ἡ πρᾶξις τῆς ὀρθοδοξίας εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πιστοῦ τροφοδοτοῦνται ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Γραφήν, τὴν Ἱερὰν παράδοσιν, τὸ πλῆθος τῶν ἐθίμων, τὸν μυστηριακὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας, τὴν βυζαντινὴν τέχνην κ.τ.λ.

Ἀποτελεῖ δηλαδή ἡ Ὁρθοδοξία ἓναν κόσμον ἄρτιον, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ὁποίου ζῇ καὶ κινεῖται (πρέπει νὰ ζῇ καὶ νὰ κινεῖται) ὁ χριστιανός.

Καὶ ὁ κόσμος αὗτός, τὸ πνευματικὸν αὐτὸ σύμπαν, τὸ ὁποῖον ὀφείλει τὴν σύστασίν του εἰς τὴν Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συντήρησίν του εἰς τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας τῶν ἁγίων ἀποστόλων καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας δὲν

ἔχει ἀνάγκην τῆς προσφορᾶς τῆς ἀνθρωπίνης εὐφυΐας καὶ διαλεκτικῆς, διὰ νὰ καταστῇ τελειότερος!

Ὁ μόνος τρόπος προσοικειώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν εἶναι ἡ ἔρευνα αὐτῆς, ἀλλ' ἡ μυστικὴ ἀπόλαυσις αὐτῆς. Δὲν ἀποκλείεται βέβαια ἡ εὐσεβὴς ἀναψηλάφισις τῶν ὧσων κεντρίζουν τὴν καλῶς ἐννοουμένην περιέργειαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς· οὔτε εἶναι ἀμάρτημα ἡ ἐπιστημονικὴ ἐπεξεργασία ὀρισμένων θεμάτων, τὰ ὁποῖα ὡς ἐκ τῆς φύσεώς των, ἔχουν ἀνάγκην τῆς τοιαύτης ἐπεξεργασίας. Τόσον ὅμως ἡ ἀναψηλάφισις, ὅσον καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἐπεξεργασία δὲν θὰ πρέπει νὰ λάβουν τὴν μορφήν ἀναιδοῦς καὶ σοφιστικοῦ ἐλέγχου, ἀκάρπου καὶ ἀγόνου πολυπραγμοσύνης, ὥστε νὰ καταστραφῇ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πιστοῦ ἡ καὶ ἀκόμη τοῦ ἐρευνητοῦ ἡ θρησκευτικὴ συγκίνησις καὶ τὸ ζωηρὸν αἶσθημα τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πόρρω ἀπέχοντες τοῦ νὰ συστήσωμεν τὸ «πίστευε καὶ μὴ ἐρεῦνα», ἐν τούτοις δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ προσέξωμεν ἰδιαιτέρως τὴν θεόπνευστον σύστασιν τοῦ Παύλου «ἡ γνῶσις φυσιοῖ».

Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν εἶναι μέγεθος ἡ κατὰστασις δυναμένη νὰ γνωσθῇ· ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ζωὴ ἐξαγιαζομένη ἀπὸ τὴν βυζαντινὴν τέχνην, ἀνυψουμένη ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν ἀσκήσιν. Καὶ οἱ θεμελιώδεις παράγοντες, οἱ ὁποῖοι κατευθύνουν τὴν ζωὴν αὐτὴν εἶναι τὸ Δόγμα, ἡ παράδοσις καὶ ἡ κατὰ Χριστὸν συμπεριφορὰ.

Τὴν κατὰ Χριστὸν τελειότητα καὶ τὴν πλή-

ρη ἔκφρασιν τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας ἐπιτυγχάνει μόνον ἡ Ὁρθοδοξία. Οὔτε ὁ πομπώδης θεατρinizμός τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ὁ διαλεκτικὸς δοκησιοφισμός τοῦ προτεστάντισμοῦ κατορθώνουν νὰ ἐπιτύχουν τὴν θέωσιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ διευκολύνουν τὸ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως.

Ἡ Ὁρθοδοξία μὲ τὸν ἀγνόν τῆς μυστικισμῶν, μὲ τὴν ἀγαγωγικὴν δύνάμιν τῶν τελειῶν τῆς, μὲ τὴν παιδαγωγικὴν ἀξίαν τῶν τύπων, μὲ τὴν ἀποκαλυπτικὴν ἱκανότητα τῆς τέχνης τῆς κατορθώνει νὰ συνδέσῃ τὸ αἰώνιον μὲ τὸ πρόσκαιρον, τὸν ἀνθρώπον μὲ τὸν Θ.όν.

Δυστυχῶς, ὅπως ὑπάρχουν οἱ διάφοροι καταστροφεῖς τῆς ζωῆς, οὕτω ὑπάρχουν καὶ οἱ καταστροφεῖς τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ αὐτοὶ οἱ

καταστροφεῖς δὲν εἶναι οὔτε μεταξὺ τῶν προτεστάντων, οὔτε μεταξὺ τῶν παπικῶν, οὔτε μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀντιχριστιανικῶν καὶ αἰρετικῶν ομάδων· αὐτοὶ οἱ συνωμοταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι μερικοί... «Ὁρθόδοξοι», οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν εἰσπνεύσει τὸ οὐράνιον ἄρωμα τῆς Ὁρθοδοξίας, δὲν ἔχουν συγκινηθῇ ἀπὸ τὸ θεῖον μεγαλεῖον τῆς καὶ δι' αὐτό, ἀγωνίζονται νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ ἀπηρχαιωμένας καταστάσεις καὶ βυζαντινισμούς (οὕτω πως ὀνομάζουν θεσμούς καὶ ἔθιμα τῆς ὀρθοδοξίας) καὶ νὰ ἀπογυμνώσουν τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν παράδοσιν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ σπονδυλικὴ στήλη τῆς Ὁρθοδοξίας.

Αὐτοὶ δὲ εἶναι οἱ πλέον ἐπίβουλοι ἐχθροὶ τῆς.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Κάνιγγος 32 — Τηλ. 622-952

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14)27 Φεβρουαρίου 1960

Ἀ θ η ν α ι

Πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶς καὶ τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπανταχοῦ ἀγωνιζομένους τὸν ἱερὸν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἀναλαβόντες τὴν διοίκειν τῆς Κεντρικῆς Ὁργανώσεως Π.Θ.Ε.Ο.Κ. εὐδοκίᾳ Θεοῦ, εὐχαίς δὲ καὶ εὐλογίαις τῆς σεβαστῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., μεθ' ἧς εὐρισκόμεθα ἐν στενῇ συνεργασίᾳ, ἀπευθύνωμεν ὑμῖν ἐγκάρδιον ἀδελφικὸν χαιρετισμόν.

Ἀντιλαμβανόμεθα, ἀγαπητοί, τὰς βαρυτάτας εὐθύνας τὰς ὁποίας ἐπωμίσθημεν διὰ τῆς ἀναλήψεως τῶν ὑψηλῶν τούτων καθηκόντων, καὶ δὴ κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας τὰς ὁποίας διερχόμεθα. Ἐλπίζομεν πρωτίτως εἰς τὴν ἐξ ὕψους κατελθοῦσαν ἀήτητον τοῦ Παρακλήτου Δύναμιν, τὴν τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσαν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν, καὶ κατὰ δεύτερον εἰς τὴν ἀντίληψιν καὶ συνεργασίαν πάντων τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας Πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ὅντως, ἀγαπητοί, «οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλῃ πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχὰς πρὸς τὰς ἐξουσίας πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου» πρὸς τοὺς ποικίλους ἐχθρούς τῆς Ἀληθείας, τὰ ὄχυρά ταῦτα δὲν καθαιροῦνται διὰ δυνάμεων καὶ μέσων ἀνθρωπίνων, ἀλλὰ διὰ τῆς Παντοδυνάμου τοῦ Κυρίου χάριτος. Ὡς ἐνδυνάμεν ὅθεν οἱ πάντες τὴν Πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, ὥς περιζώσωμε τὴν ὁσφὺν ἡμῶν ἐν ἀληθείᾳ, ὥς ἀναλάβωμεν τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν ἱερὰν καὶ ἁγίαν Παρακαταθήκην τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστεως τὴν ἐρραντισμένην διὰ τοῦ Παναχράντου αἵματος τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καὶ ἐμπεπισμένην διὰ τῶν αἱμάτων τῶν ἐνδόξων αὐτοῦ Μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱδρώτων τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν.

Εὐρισκόμενοι ἐν ἐμπολέμῳ καταστάσει, κηρύσσομεν γενικὴν ἐπιστράτευσιν, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, σοφῶν τε καὶ ἰδιωτῶν, πρὸς περιφρούρησιν τῶν ἱερῶν καὶ δοίων. Ἐχομεν Ἀρχιστράτηγον Παντοδύναμον ὅστις μένων μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, μᾶς παρακαλεῖ πρὸς τὴν μάχην λέγων «Θαρσεῖτε, θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον».

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ

Ὁ Πρόεδρος
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΤΤΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΚΩΝ)ΤΙΝΟΣ ΣΙΔΕΡΗΣ

Α'. Ἀντιπρόεδρος

Ἀντ. Ζούλιας

Β'. »

Κων)τινος Κόμνιος

Ταμίας

Γεώργιος Καβουρίδης

ΤΑ ΜΕΛΗ

Δαμάσκος Δημ., Ντίζος Δημ., Γκούμας Γεώργ., Ἀγγελόπουλος Ἡλίας, Ἰωάν. Μιχαλόπουλος, Παν. Καραμάνος, Ἀλέξ. Σταυριανός, Ἀνδρ. Βαπορίδης, Παπαγιαννοῦλης Στέργ. Καλαμάκης Παν.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

Ὑπὸ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου ΑΚΑΚΙΟΥ ΠΑΠΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 1117/1118)

Καὶ ὅμως, ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ Ἕλληνες, ἔπειτα ἀπὸ τόσα ἱστορικά γεγονότα, ἔπειτα ἀπὸ τόσας τεραστίας ἀποδείξεις τῆς ἐχθρότητος τοῦ Πάπα ἐναντίον τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ ἀνέκαθεν καὶ προσφάτως μετὰ τὸν Ἰταλοαλβανικὸν πόλεμον ἀλλὰ καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Πάπα πρὸς τὴν Ἀλβανίαν κατασκευάσαντος γράμματα εἰς τὴν ποτὲ στεῖραν Ἀλβανικὴν γλῶσσαν ἵνα μὴ ποτὲ ἐνωθῇ μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ νὰ τὴν προσαρτήσῃ μετὰ καιρὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, οἱ σημερινοί, λέγω, Ἕλληνες οἱ διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν ἐρωτοτροποῦν καὶ πάλιν μετὰ τοῦ Πάπα καὶ τὸ πᾶν μεταχειρίζονται ὅπως ἐνωθοῦν μετ' αὐτοῦ!

Εἰς τὰ γραφεῖα δικηγόρων, ἐταιριῶν, καταστημάτων, ἐργοστασίων κλπ. βλέπει τις, ὅταν εἰσέρχεται τὴν φωτογραφίαν τοῦ σημερινοῦ Πάπα μὲ ἓνα σκουφάκι κολλημένον ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν του, ἀγένητον καὶ ἀμούστακον ὡς ἀν κασιδιάρη. Ἀπορήσας δὲ διὰ τὴν τὴν ἐκτίμησιν τῶν πολλῶν Ἑλλήνων, ἠρώτησα ποιὸς εἶναι καὶ ἔμαθα παραδόξως καὶ μετὰ μεγάλης μου λύπης ὅτι εἶναι ὁ σημερινὸς Πάπας! καὶ ἐν τῇ ταραχῇ μου ἠρώτησα: πόθεν καὶ διατί ἡ τόση ἐκτίμησις; εἶναι μήπως συγγενὴς σας, φίλος σας, εὐεργέτης σας ἢ τοῦλάχιστον φιλέλλην; ἢ ἀπ' ἰντυσις ἤτο ξηρὰ καὶ μετὰ δυσκολίας ἐλέγχθη; εἶναι σοφὸς ἄνθρωπος!

Αἴσχος λοιπὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας αὐτοὺς διὰ τὴν νοστοροπλίαν τῶν ἢ μάλλον τὴν ἀνοησίαν καὶ βλακείαν τῶν αὐτῶν, διότι ἐκτιμοῦν καὶ ὁ πολήπττονται καὶ ξενοδοχοῦν εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ἓνα θανάσιμον ἐχθρὸν τοῦ Ἑθνους καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμῶν.

Φρίξον ἤλιε στέναξον γῇ διὰ τὸ κατάντημα τῶν σημερινῶν λεγομένων Ἑλλήνων. Εἰς τὰ βαβυλώνεια Παχριστιανικά Συνέδρια πρῶτοι αὐτοὶ στέλνουν Κληρικοὺς καὶ λαμβάνουν μέρος παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς καθ' ὃν χρόνον ἡ Ρωσία καὶ αὐτὸς ὁ ὑποκριτὴς Πάπας δὲν καταδέχεται νὰ στείλῃ οἱ ἴδιοι οὗτοι προητοίμασαν τὸ ἐν Ρόδῳ συνέδριον παρὰ τὰς διαμαρτυρίας ὅλων σχεδὸν τῶν θρησκευτικῶν Συλλόγων καὶ Περιοδικῶν, καὶ ἤδη ἐξαπέστειλαν τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως ὅμοιον αὐτοῖς κατὰ πάντα ἴσως δὲ καὶ διδάσκαλόν τῶν εἰς τοὺς λοιποὺς Πατριάρχας διὰ νὰ τελειώσουν τὸ καὶ ταχθόνιον σχέδιόν των. Ἀλλ' ἐστὶ δικῆς ὀφθαλμός, ἐξ οὗ ἀναμένομεν τὴν τιμωρίαν καὶ διόρθωσιν.

Γράφων δὲ ταῦτα πάντα τὰ ἀνωτέρω σχηματίζων μίαν ἐλαχίστην καὶ ἀμυδράν εἰκόνα τῆς σημερινῆς Ἑθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἀκαταστασίας ἡμῶν ἵνα πάντες γνωρίζωμεν ποῦ εὐρισκόμεθα καὶ ποῦφερόμεθα ὑπὸ τῶν κρατούν

των καὶ λάβομεν τὰ μέτρα εἰς ἕκαστος ἀναλόγως τῶν δυνάμεών του ἢ τῆς θέσεώς του ἐν τῷ Κράτει ἢ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐνεργήσῃ κατὰ καθήκον πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν. Εἶναι δὲ ἀποδεδειγμένον ἐκ τῆς πράξεως μας ὅτι ὁ ἐνεργῶν καὶ κινούμενος καὶ ἐργαζόμενος ἐπιτυχάνει τοὺς σκοποὺς του κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον: σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖραν κίνει.

Πρωτίστως λοιπὸν εἴμεθα τῆς γνώμης διὰ νὰ διορθωθῇ ἡ κατάστασις, πρέπει τὸ Κράτος τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁ ὑπουργὸς κ. Βογιατζῆς καὶ ὁ κ. Μπαστιάς, ὡς ἔχοντες τὴν ἐξουσίαν τοῦ Κράτους εἰς χεῖρας των, πληροφορηθέντες ἰδίους ὀφθαλμοῖς ἀπὸ τὰ γεγονότα, τὴν παρανομίαν καὶ ἀθλιότητα τῶν Ἑλλήνων Ἀρχιερέων (ὡς τὸ ἀμετάθετον τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν ἄλλων παραβάσεων των) τεινόντων νὰ διαλύσουν τὴν Ἐκκλησίαν ὅπως καὶ τὴν ἐσχισαν εἰς δύο διὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ τῶν ἄλλων καινοτομιῶν (ἐκκοπῆς κόμης καὶ γενεῶν «ἀλλὰ γκαρσὸν» καὶ «ἀλλὰ Φραγκὰ» ἐκβολὴν τῶν ράσων καὶ λοιπῶν ὑπὸ μελέτην εὐρωπαϊκῶν καινοτομιῶν νὰ προλάβουν καὶ διὰ τῆς ἐξουσίας νὰ ἐπαναφέρουν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐπιβάλλοντες καὶ αὖθις τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον ἵνα ἐνωθῇ ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς καὶ μὴ ὑποστῶμεν ἐκ Θεοῦ καὶ νέαν δοκιμασίαν καὶ τραγωδίαν, ἐπαναλαμβανόμενων τῶν γεγονότων τῆς ἀποφράδος 29ης Μαΐου τοῦ 1453 καὶ καταστῇ ἡ δευτέρα πλάνη μεζῶν τῆς πρώτης.

Μιμηθεῖτε, ἀξιότιμοι Κύριοι, τὸν ἅγιον Μάρκον τὸν Εὐγενικόν, ἐφόσον Ἀρχιερεὺς ἐφ' ὅμιλός του σήμερον δὲν ὑπάρχει, ἵνα λυτρώσῃτε τὴν Ὁρθοδοξίαν μας ἀπὸ νέαν πτώσιν καὶ περιπέτειαν καταστρεπτικὴν ἢ δώτε εἰς ἡμᾶς τοὺς Παλαιοῦ ἡμερολογίτας ἐξουσίαν καὶ δύναμιν νὰ τοὺς βάλλομεν εἰς τὴν θέσιν των, ὡς Κληρικοὶ ὅπως εἴμεθα καὶ ἀπαλλάξομεν ὑμᾶς τῶν εὐθυνῶν, ὡς λαϊκοὺς. Ἐὰν δὲν προλάβωμεν τὰς κινήσεις καὶ ἐνεργείας των θὰ μᾶς προλάβουν ἐκεῖ νοὶ καὶ τὸ κακὸν θὰ καταστῇ ἀδιόρθωτον.

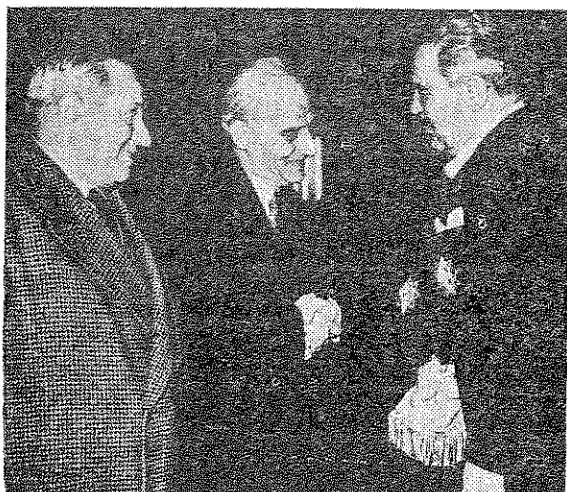
Νὰ διωχθοῦν τῆς Πατρίδος πάντες οἱ μὴ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἢ νὰ κατέλθουν τῶν θέσεων των, πᾶς μασσῶνος, κομμουνιστῆς, οὐνίτης, χιλιαστῆς, ἄθεος, ὀλιστῆς καὶ προγανδιστῆς γενικῶς, δὲ νὰ ἀνεύρῃ καὶ αὖθις ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὴν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν του μέσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μητρὸς του Ὁρθοδοξίας τῆς σωτικῆς αὐτῆς Κιβωτοῦ.

Τὸ μεγαλύτερον μυστήριόν τῆς ζωῆς σας ἢ μεγαλυτέρα ἐξόψωσις καὶ ἐξυπηρέτησις σας εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀλλὰ καὶ ἡ μεγαλυτέρα εὐχαρίστησις τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνάπαυσις εἶναι τὸ νὰ ἐνώσῃτε τὴν Ἐκκλησίαν μας, καταργοῦντες τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ τὰς λοιπὰς ἅς ἐμνήσθημεν ἀνωτέρω καινοτομίας καὶ ἐπαναφέρον-

Ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΑΓΩΝΟΣ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Ἡ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ 'ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μὲ ἀπάνταστον μεγαλοπρέπειαν καὶ βαθυτάτην κατάνυξιν ἐτελέσθη ἡ ἐτησία πανήγυρις τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῆς τρισηλίου θεότητος μεγίστων φωστήρων, ἐπ' ὀνόματι τῶν ὁποίων συνιόνεται ὁ Ἱερός Ναὸς τῆς Ε.Θ.Κ. Γ.Ο.Χ. τῆς Θεσσαλονίκης. Πλήθη Μακεδόνων συρρέουσιντα ἐκ τῶν

Ὁ δραστήριος Πρόεδρος τῆς Ε.Θ.Κ.Γ.Ο.Χ.Θ. κ. Νικολόπουλος καὶ ὁ ἀκούρατος Γ. Γραμματεὺς κ. Βασιλειάδης σὲ μιὰ θερμὴ συνομιλία μὲ τὸν ἐξοχώτατο ὑπουργὸ - Διοικητὴ Β. Ἑλλάδος κ. Α. Θεολογίτη, διὰ τὴν ἐπίλυσιν ζητημάτων

κυριωτέρων πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην περιοχῶν ἀντιπρόσωποι τῶν ἀκριτικῶν μας παραρτημάτων Σερβῶν, Μεσημερίου, Ἐπανωμῆς, Βασιλικῶν, Κυμήνων κ.λ.π. μαζὺ μὲ τὸ πλήρωμα τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν συνεκρότησαν τὸν πανηγυρικὸν ὄγκον τῆς ἡμέρας.

Τες τὸ ἀρχαῖον ἅγιον θεάρεστον καθεστῶς τὸ τηρηθὲν καὶ ἀγιασθὲν ὑπὸ ἑκατομμυρίων ἁγίων διαπρεψάντων ἐν αὐτῇ.

Χρυσοῖς γράμμασι θὰ χαρᾶσθωσιν τὰ τίμια ὀνόματά σας εἰς τὰς δέλτους τῆς σημερινῆς ἱστορίας ἐὰν κατορθώσητε τὸ μέγα τοῦτο καλόν, ἐφ' ὅσον δὲ κατὰ τὸν νόμον τῆς Ἐκκλησίας μῆτε αἷμα μαρτυρικὸν δὲν δύναται νὰ ἀποπλύνῃ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ σχίσματος εἰς ὃ εἰσιν ὑπεύθυνοι πάντες οἱ συμπράξαντες εἰς τὸ σχίσμα, τέσπην ἀγιαστικὴν χάριν καὶ βοήθειαν θὰ λάβητε ἐκ Θεοῦ πάντες οἱ ἐπαναφέροντες τὴν ἑνωσιν καὶ γαλήνην τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὴν διὰ βίου ἐδυνάμοσύνην θὰ ἔχετε ἀπὸ πάντας τοὺς Παλαιοσημολογίτας καὶ λοιποὺς καλοὺς χριστιανοὺς τοὺς πονοῦντας τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀπὸ ἐβδομάδος ἤρχισεν ἡ προετοιμασία τῆς ἑορτῆς διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ καλλωπισμοῦ τοῦ Ναοῦ, ὑπὸ τὴν προσεχτικὴν ἐπίβλεψιν τοῦ δραστηρίου προέδρου τῆς κοινότητος κ. Νικολόπουλου, βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ ἐφόρου κ. Α. Κάρτα, τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ ναοῦ κ. Ι. Ζιάττη καὶ ἐθελοντικῶς ἐργασθέντων εὐσεβῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλλη κατανυκτικὸς Μέγας Ἑσπερινὸς μετ' ᾠδοκλασίας. Τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς ἐγένετο ἡ θεία λειτουργία κατὰ τὸν πλέον λαμπρὸν τρόπον, μετ' ᾠδοκλασίας. Τὴν τελετὴν ἐκτελεσε λιτάνευσις τῆς Ἁγίας Εἰκόνης τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ δεξιῶσις εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος.

Εἰς τὴν τελετὴν παρευρέθησαν, ἀφιχθέντες εἰδικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ὁ ἀρχιμ. Διονύσιος Καλάργγυρος καὶ ὁ κ. Διον. Μπατιστάτος, ἀντιπροσωπεύσαντες τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐπιτροπὴν. Ὁ τελευταῖος ὤμιλησε εἰς τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὴν Θείαν Λειτουργίαν.

Ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἐφημερίου αἰδεσ πατρὸς Στυλιανοῦ Μουσᾶ, συνελειτούργησαν, πλὴν τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιτροπῆς πατρὸς Διονυσίου καὶ οἱ αἰδес. Ἱερεῖς Νικόλαος Τσιρέλας Βασιλικῶν, Γεώργιος Μαργαρίδης Μεσημερίου καὶ ὁ ἐξ Ἁγίου Ὁρους Ἱερομόναχος Ἰγνάτιος Τσαντίλης.

Ἐνα μικρὸ μέρος ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τῆς πομπῆς κατὰ τὴν λιτάνευσιν τῆς εἰκόνης τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, εἰς τὴν Κοινότητα Θεσ/νίκης. Διακρίνονται οἱ κληρικοί, ὁ πρόεδρος κ. Νικολόπουλος, ἀντιπρόεδρος κ. Κοσσαράς καὶ ἄλλοι τινὲς

Ἰδιαιτέραν χαρὰν προσέκλεισεν εἰς τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡ διανομὴ εἰδικῶν ἀγαπηστικῶν διπτύχων φερόντων τὴν εἰκόνα τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ προτροπὰς διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς περιγραφῆς αὐτῆς ἀξίζει νὰ τονισθῇ ἡ δραστηριότης τῶν μελῶν τοῦ Διοικ. Συμ-

ΝΟΜΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ

Εὐτυχῶς εἰς τὸν χώρον τῆς πατρίδος μας δὲν ἐξέλιπε πᾶν ἴχνος εὐσυνειδησίας καὶ εὐθυκρισίας. Τιμὰ τὴν Ἑλληνικὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ καὶ δικαίῳ τὸν ἐξαιρετὸν λειτουργὸν μας αἰδεσιμώτατον Πατέρα Σάββαν Παπαδόπουλον, ἡ παρὰ πόδας ἀπέφασις τῶν Δικαστικῶν ἀρχῶν.

Ἐπὶ πλέον ὅμως ἡ ἀπόφασις αὐτή, προστιθεμένη εἰς τόσας ἄλλας, ἀποτελεῖ ἐπίσημον Νομικὴν ἀναγνώρισιν τῆς Κινήσεώς μας.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Δικαστικῆς Ἀποφάσεως τοῦ Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης
Ἀριθ. 12976)26 Νοεμβρίου 1959.

Τὸ Μονομελὲς Πλημμελειοδικεῖον Θεσσαλονίκης

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἐν γένει περὶ τὴν ἀπόδειξιν κυρίας διαδικασίας, τῶν ἐνόρκως ἐπ' ἀκροατηρίου ἐξετασθέντων μαρτύρων τῆς κατηγορίας καὶ υπερασπίσεως μὴ βεβαιούντων τὸ ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἀδικήματος, ἐν συνδυασμῷ καὶ πρὸς τὴν ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου τῶν ἐν τῇ Δικογραφίᾳ ἐγγράφων καὶ τῆς λοιπῆς ἐν γένει συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως, τὸ Δικαστήριον δὲν ἐπέσθη περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὰ ἀποδιδόμενα

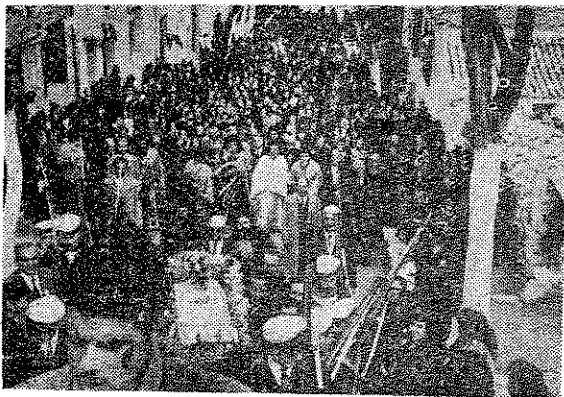
αὐτῷ διὰ τοῦ κατηγορητηρίου ἀξιοποίνους πράξεις καὶ δέον τῷ λόγῳ τούτῳ νὰ κηρυχθῇ οὗτος ἄθωος αὐτῶν.

Καθ' ὅτι χειροτονήθη ἱερεὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Ἡλιοπόλει τοῦ Πόντου ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμασίας τὸ ἔτος 1918 (δρα τὸ ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἀπὸ 21.5.18 πιστοποιητικὸν χειροτονίας). Μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφήν κατέφυγεν ἐν Ἑλλάδι, δὲν προσεχώρησεν ὅμως εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποδεκτὸν γενόμενον νέον ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἀποσχισθέντες μετὰ πολλῶν ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, συνέπυξαν ἴδιον θρησκευτικὸν σύλλογον αὐτοαποκαλούμενοι «Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί» καὶ ἔχουν ἴδιους ἐπισκόπους ἱερεῖς καὶ διακόνους καὶ ἴδιους ναοὺς εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Συγκεκριμένως ὁ κατηγορούμενος ἔχει τοποθετηθῇ ὡς ἱερεὺς τοῦ ἐνταῦθα παλαιοημερολογητικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Νέστορος δι' τῆς 5)18 Ἀπριλίου 1950 ἐντολῆς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ ἔκτοτε ἱερουργεῖ ἐν αὐτῷ χάριν τῶν ὁπαδῶν τῶν πεποιθήσεών του, χωρὶς νὰ ἀναμειγνύεται εἰς τὰ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς μὴ ἀνήκων αὐτῇ. Οὕτως ὡς καὶ ἅπαντες οἱ ὁπαδοὶ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου ἀπολαμβάνουσι τῆς ὑπὸ τοῦ ἁγίου 1 τοῦ Ἰσχύοντος Συν)τος ἐπιτασσόμενης ἀνεξίθρησκείας. Συνεπῶς ὁ κατηγορούμενος τελῶν τὰ τῆς θρησκείας του καὶ φέρον τὴν διὰ τοὺς λειτουργοὺς αὐτῆς καθιερωμένην στολὴν οὐδένα ἀδίκημα διαπράττει.

Ἐπειδὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐν γένει διαδικασίας τὸ Δικαστήριον δὲν ἐπέσθη δι' ὁ μνηστῆς ἐκ δόλου ἢ βαρείας ἀμελείας κατήγγειλε τὸν κατηγορούμενον δέον ὅθεν ν' ἀταλλαγῇ οὗτος τῆς ἐπιβολῆς αὐτοῦ τῶν Δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν ἐπιβαλλομένων τούτων τῷ Δημοσίῳ.

Διὰ ταῦτα

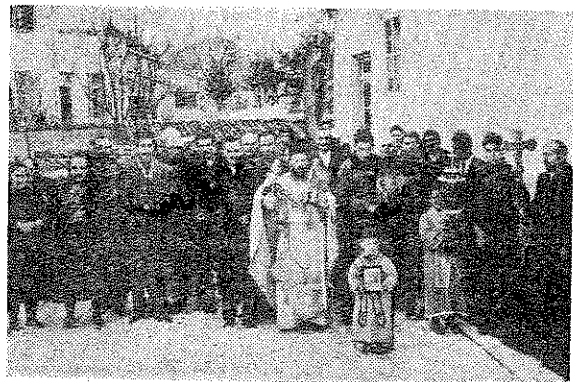
Δικάζον κατ' ἀντιμωλίαν τοῦ κατηγορουμένου Σάββαν Στυλιανοῦ Παπαδοπούλου κατοικοῦ Θεσσα-

Ἀπὸ τὸν λαμπρὸν ἐορτασμὸν τῆς Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς. Ἡ λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς εἰκόνης, Πλαισιούμενης ἀπὸ τιμητικῶν ναυτικῶν ἀγῆμα.

βούλου, ἀπαρτιζομένου ἐξ ἀνδρῶν εὐλαβῶν καὶ διακριθέντων εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἀπὸ τοῦ παρελθόντος, ἀφ' ἑτέρου ἡ σημασία τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Αἰήτη ἐκφράζει τὴν ἐνότητα τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν Μακεδονίαν καὶ ἀποτελεῖ τὸν ἕνα ἐκ τῶν δύο πόλων τοῦ ἀξονος τῆς κινήσεώς μας. Ὅπως δὲ εἶναι ἐκ τὸς πάσης ἀμφιβολίας ἡ ἐθνικὴ σπουδαιότης τῆς Θεσ)νίκης, οὕτω πρέπει νὰ καταστήται πεποιθήσις καὶ ἡ ἀνάλογος σπουδαιότης τῆς Κοινότητος διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα. Ἀποτελεῖ τὸν ἀπαραίτητον νομικὸν παράγοντα διὰ τὸ μέτωπόν μας.

Θ Ἐπισκέπτης

Ὁ αἰδεσιμώτατος ἱερεὺς μας, πατὴρ Μιχαὴλ Σαββόπουλος κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν Ἀρμάς

ΘΡΗΣΚΕΙΑ - ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΣ

Εἰς τὰ βάθη τῶν αἰώνων φθάνει ἱστορικῶς ἡ πίστις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς Ἐν Ἀνώτερον Ὄν καὶ ἡ δημιουργία τῆς θρησκείας. Εἶναι δὲ θρησκεία τὸ σύνολον τῶν δοξασιῶν τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν εἰς ἓνα Θεὸν ἢ Θεοὺς πίστιν.

Κατ' ἄλλον ὁρισμόν, θρησκεία εἶναι τὸ σύνολον τῶν συναισθημάτων, τῶν πεποιθήσεων καὶ τῶν κατὰ παράδοσιν τελουμένων πράξεων ἐκάστου ἀτόμου. Ἡ θρησκεία καὶ ἡ ὑπαρξὶς θρησκευτικότητος εἶναι πανανθρώπινον φαινόμενον, ἀφοῦ καὶ εἰς τὰς πλέον ἀγρίας καὶ βαρβάρους φυλάς ὑφίσταται θρησκευτικὸν ἔνστικτον, φόβος δηλαδὴ ἡ σεβασμὸς πρὸς τι Ἀνώτερον, ὑπερδύναμον, ὑπερβατικόν, ὑπερκόσμιον, κάτι ἐντελὲς διάφορον ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ παρόντος κόσμου. Ἡ συνάντησις τῆς ψυχῆς μὲ μίαν Ἀνωτέραν Δύναμιν ἐκτὸς τοῦ κόσμου οὖσαν, εἶναι μία ἀνάγκη ἀπὸ τὰς πλέον στοιχειώδεις καὶ βασικὰς διὰ τὴν ἐξασφάλισιν οὐ-
της καὶ διατήρησιν τῆς γαλήνης της, τῆς ἐσωτερικῆς της ἁρμονίας. Διὰ τῆς πίστεως πρὸς ἓν ἀνώτατον Ὄν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ὑψοῦται ὑπὲρ ἄνω τῆς ἀνοσίτου πραγματικότητος τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὸν αἰγλήεντα κόσμον τοῦ ὑπερπέραν. Διὰ τῆς θρησκευτικῆς πίστεως κινεῖται καὶ πράττει συμφώνως πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Ὑψίστου Ὁ-
τιος, ὅπερ διέπει ἓν σοφία τὸ σύμπαν.

Ἐκτροπὴν ἀπὸ τὸν κατὰ φύσιν κανόνα ἀποτελεῖ ἡ ὑπαρξὶς ἀνθρώπων ἀθέων καὶ ἡ ἐλλειψὶς θρησκευτικότητος.

Ἐλάχιστοι δὲ εἶναι οἱ ἀποτινάξαντες τὸν ζυγὸν τῆς θρησκείας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πλῆθος ἐκείνων, οἵτινες τάσσονται ὑπὸ τὴν σημαίαν της καὶ τὴν θεωροῦν ὡς τὸν οὐσιαστι-

κώτερον θεσμόν, ὃν ἐκληρονομήσαμεν ἀπὸ τὸ παρελθόν.

Ἄς μὴ λησμονώμεν τὸν Βολταῖρον, ὅστις καίτοι ὕβριζει μὲ χυδαίας λέξεις ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν κλῆρον, τοὺς θρησκευομένους καὶ τὴν χριστιανικὴν ἐκκλησίαν, ἐν τούτοις ὅμως ἐπιτίθεται κατὰ παντὸς ἀθέου καὶ κατὰ πάσης σκέψεως μὴ ἀποδεχομένης ὑπερτάτην Ἀρχὴν, διακιβερνώσαν τὸν ἀπειρον κόσμον.

Εἶναι δὲ ἀξία προσοχῆς ἡ φυσιογνωμία τοῦ Μάρξ Νορντάου τοῦ τόσο γνηστοῦ ἀθέου, ὃ ὁποῖος παρεπονεῖτο, ὅτι ἡ θρησκεία κατακτᾷ συνεχῶς νέα ἐδάφη καὶ εἶναι βαθέως ἐρριζωμένη ἐντὸς τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ὥστε γνήσιοι ἄθεοι νὰ μὴ ὑπάρχουν οὐσιαστικῶς.

Ἡ θρησκεία εἶναι ἐπινόησις τῆς φαντασίας, εἶναι μῦθος, εἶναι κενὰ φιλοσοφῆμα, εἶναι φλυαρία καὶ ματαιολογία, ἀποφαίνονται τινες.

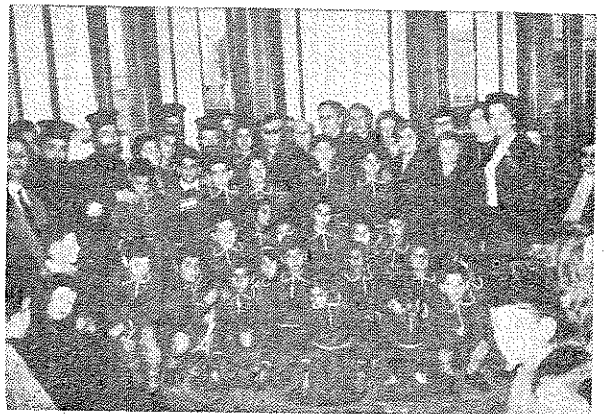
Ἡ ὑπαρξὶς ἀνωτάτης ἀρχῆς ἢ Θεοῦ, εἶναι ὄνειροπολήματα ἢ φαντασιοπληξία μερικῶν ἀγρυσμάτων καὶ θρησκολήπτων, διατείνονται ἄλλοι.

Ὑπόλειμμα τῆς νηπιακῆς ἡλικίας τῆς ἀνθρωπότητος, πνευματικὴ ἀναπηρία, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ ἀτέλειαν τῶν διανοητικῶν ὀργάνων εἶναι ἡ θρησκεία, προτείνουν οἱ ἀσεβεῖς στεροί.

Ποία ὅμως εἶναι ἡ ἀλήθεια; ποία δὲ ἡ πλάνη; ὑπάρχει Θεὸς ἢ ὄχι; ὑφίσταται ἀνωτέρα ἀρχή, ἥτις πανσόφως διοικεῖ καὶ ρυθμίζει τὰ τῶν ἀνθρώπων ἢ ὄχι; ἂν δὲ ὑπάρχη, ποίας ἀποδείξεις πιστευτὰς καὶ ἀδιασειστους ἔχομεν περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς;

Καὶ πρωτίστως ἐρωτῶμεν τοὺς μὴ πιστεύον-

ΑΠΟ ΤΩΝ ΘΡΙΑΜΒΩΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τὸ προεδρεῖον τῆς φιλανθρώπου ὁργανώσεως κυριῶν καὶ δεσποινίδων «Παναγία ἢ Ὁδηγήτρια» μετὰ τῶν κληρικῶν μας, παισιώνουν τὰ παιδάκια τῶν Κατηχητικῶν μας, ποὺ μὲ τὴν φροντίδα τους ἐντυσαν εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν Ἐτρίων Ἱεραρχῶν»

λονίκης κηρύσσει αὐτὸν ἁθῶν τοῦ ὅτι ἐν Θεσσαλονίκῃ τὴν 11ην τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 1959 1) ἐκ προθέσεως ἀντεποιήθη ἄσκησιν ὑπηρεσίας λειτουργοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἥτοι τοῦ ἱερέως καὶ 2) δημοσίως καὶ ἄνευ δικαιώματος ἔφερε τὴν στολὴν θρησκευτικοῦ λειτουργοῦ, ἥτοι τοῦ ἱερέως τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀπαλλάσσει τὸν μηνυτὴν τῆς πληρωμῆς τῶν δικαστικῶν ἐξόδων καὶ τελῶν.

Ἐπιβάλλει τὰ ἐξόδα τῆς σημάτων τῶ Δημοσίῳ.

Ἐκρίθη ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη παρα-
χοῆμα ἐπ' ἀκροατηρίῳ.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 26 Νοεμβρίου 1959

Ὁ πλῆμμελειοδίκης Ὁ Ὑπογραμματεὺς
Ὑ(π)φὴ δυσ)στος Ὑ(π)φὴ δυσ)στος

Ἐπονται ὑπογραφαὶ

Ἀκριβὲς Ἀντίγραφον

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 8.1.1960

Ὁ Δ. Γραφεὺς

Ὑ(π)φὴ Δυσ)στος

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΑΣ

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Ὁ ὑπογράφων Ἀλέξανδρος Ἀγραφιώτης ἐκ τοῦ Παραρτήματος Τυρνάβου, ἐπισκεφθεὶς μετὰ τῆς οἰκογενείας μου τὰ Παραρτήματα Παλαισημερολογιτῶν Θεσσαλονίκης καὶ Σερρῶν καὶ ἀποκομίσας ἀρίστas ἐντυπώσεις, θεωρῶ ὑποχρέωσίν μου νὰ ἐξάρω καὶ δημοσίᾳ τὴν βαθεῖαν πίστιν καὶ τὸν θρησκευτικὸν ζήλον τῶν ἀδελφῶν τῶν ἁνῶ Παραρτημάτων καὶ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω διὰ τὴν θερμὴν φιλοξενίαν.

Εἰς Θεσσαλονίκην τὴν 17ην Ἰανουαρίου, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου παρηκολουθήσαμε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τὴν τελεσθεῖσαν μὲ ἱεροπρεπιδιὰν παρὰ τοῦ πατρὸς Στυλιανοῦ καθῶς καὶ τὸ ἐμπνευσμένο κήρυγμα τοῦ ἰδίου. Μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐπισκέφθημεν τὰ γραφεῖα τῆς Κοινότητος. Ἐντύπωσιν προκαλεῖ τὸ παράρτημα Θεσσαλονίκης διὰ τὴν ὑποδειγματικὴν τάξιν καὶ τὴν σύμνοιαν τῶν ἀδελφῶν. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐπισκέφθημεν τὰς Σέρρας καὶ τὸ ἐκεῖ παράρτημα. Ὁ ἱερεὺς τοῦ παρρητήματος ἱεροδόναχος κ. Ἰλαρίων Βασιλογλου, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζον ἀπὸ τὸ 1950, ὅτε ἱερούργει εἰς τὸ ἐν Τυρνάβῳ παράρτημα καὶ διέμενεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, μᾶς ὑπεδέχθη φιλοφρόνως καὶ ἐξεδήλωσεν τὸν θαυμασμόν του διότι διεσχίσαμε τόσα χιλιόμετρα διὰ νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ παράρτημα Σερρῶν. Ἐφιλοξενήθημεν εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν τοῦ ἐκεῖ παραρτήματος καὶ τὴν ἐπομένην 18ην Ἰανουα-

τας ἢ ἄλλως καλουμένους ὑλόφρονas ἢ ὕλιστάς ἢ ἀθέους :

«Πῶς ἐδημιουργήθη τὸ σύμπαν ; πῶς λειτουργεῖ τοσοῦτον κανονικῶς καὶ εὐρύθμως ;

Πῶς τὰ πάντα διεκανονίσθησαν, ὥστε νὰ κινῶνται μὲ τόσην ἀξιοθαύμαστον τάξιν καὶ νὰ εὐρίσκωνται ἐν μεγίστῃ καὶ ἀδιαταράκτῳ ἁρμονίᾳ ἀναμεταξύ των ;

Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τοὺς δίδομεν μίαν ἀπάντησιν εἰλημμένην ἀπὸ τὸν θησαυρὸν τῆς σοφίας τοῦ ἀπ. Παύλου :

«Πᾶς οἶκος κατασκευάζεται ὑπὸ τινος, ὃ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας Θεός» καὶ πάλιν : «τὰ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἢ τε ἀίδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θεϊότης».

Ἡ ὑπαρξὶς δηλονότι δημιουργίας κατὰ φυσικὴν συνέπειαν προϋποθέτει τὴν προϋπαρξιν Δημιουργοῦ, ὅπως ἡ ὑπαρξὶς ἐνὸς οἰκοδομηματος, ἐνὸς κτίσματος προϋποθέτει τὴν ὑπαρξιν ἀτόμου εἰδικευμένου διὰ τὴν κατασκευὴν του. Ἐρχόμεθα ἀκολούθως εἰς ἕτερον ἐρώτημα, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἀπαντῶμεν οἱ ἴδιοι :

«Ὅταν διαπράττει κανεὶς τὸ κακόν, τί αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῷ ; πάλιν δὲ τί αἰσθάνεται ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθόν, τὴν ἀρετὴν ;»

(Συνέχεια εἰς τὴν 8ην σελίδα)

ρίου, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ἠκούσαμεν τὴν θείαν λειτουργίαν τὴν τελεσθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀνωτέρω ἱερέως εἰς τὸν μεγαλοπρεπεῖ ἡμῶν τῶν Γεννεθλίων τῆς Θεοτόκου, ἀνεγερθέντα κατ' αὐτάς τὰς σκληρὰς ἡμέρας τοῦ διωγμοῦ ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἀδελφῶν. Τοῦτο τὸ θεάρεστον ἔργον ὀφείλεται εἰς τὰς ἀόκνους προσπάθειας καὶ τὸν ζήλον τοῦ ἱερέως κ. Ἰλαρίωνος Βασιλογλου, τοῦ προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς κ. Ἰ. Ἡλιάδου, τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς καθῶς καὶ εἰς τὴν συμπαράστασιν τοῦ εὐσεβοῦς ποιμνίου. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἡ ἐπιτροπὴ ὠργάνωσεν ἑκτακτον ἐκδρομὴν πρὸς χάριν μας εἰς τὴν ὥραιαν μονὴν τοῦ Ἱ. Προδρόμου, ἀρκετὰ ἀπέχουσαν ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Σερρῶν. Εἰς τὴν ἐκδρομὴν μετείχον τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ παραρτήματος τῶν Σερρῶν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των. Εἰς τὴν μονὴν κτισθεῖσαν τὸ 1270 μ.Χ. μᾶς ὑπεδέχθη ὁ ἡγούμενος καὶ προθύμος μᾶς ἐξενάγησεν εἰς τὸν περικαλλῆ ναὸν τοῦ καθολικοῦ τῆς μονῆς καὶ μᾶς ἔδειξε τὰ ἱστορικὰ κειμήλια, ὅπως τὰ ὀστά τοῦ ἱδρυτοῦ της καὶ ἄλλων Ἁγίων, χρυσοῦν εὐαγγέλιον ρωσικῆς προελεύσεως δῶρον πρὸς τὴν μονὴν καὶ ἄλλα κειμήλια καὶ ἔργα τέχνης. Τὴν ἐπομένην 19ην Ἰανουαρίου ἐπισκέφθημεν τὰς οἰκίας τῶν ἀδελφῶν καὶ συνεζητήσαμε μετ' αὐτῶν πῶς θὰ δυνηθώμεν νὰ κρατηθώμεν εἰς τὸ μέλλον. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς κ. Ἱ. Ἡλιάδης ὠργάνωσε μικρὰν ἐκδρομὴν εἰς τὸ ὕψωμα Κοτὰ ὅπου ἐθαυμάσαμε τὰ φρούρια τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τὸν ἐκεῖ ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὰ διυλιστήρια τοῦ Ὑδραγωγείου καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ λόφου ἀνεγερθὲν ὠραῖον τουριστικὸν περίπτερον. Τὴν 20ην Ἰανουαρίου ἀνεχωρήσαμε διὰ Θεσσαλονίκην. Ἐπιθυμῶ νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἐκεῖ ἀδελφούς καὶ ἰδιαίτερα ὃν Πρόεδρον τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τὸν ταμίαν κτ' Ἀναστ. Τριμόπουλον διὰ τὴν φιλοξενίαν καὶ νὰ ἐκφράσω τὴν συγκίνησίν μου καὶ τὸν θαυμασμόν διὰ τὸν ἡρωισμόν καὶ τὴν ἀκάματον δραστηριότητα τοῦ Παραρτήματος Σερρῶν. Εἶναι κάτι τὸ ὁποῖον λείπει ἀπὸ τὰ ἄλλα παραρτήματα. Τοῦτο ὀφείλεται κατὰ μείζονα λόγον εἰς τὸν ἱερέα καὶ τὴν ἐπιτροπὴν, οἱ ὁποῖοι ἐνεργοῦν ὥστε τὸ ποίμνιον νὰ συρρέῃ εἰς τὸν ναὸν καὶ νὰ περισσεύῃ. Εἶδον ὁ ἴδιος πλῆθος χριστιανῶν τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν νὰ ἐκκλησιάζωνται εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ ἐκεῖ παραρτήματος τῶν παλαισημερολογιτῶν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι παραδείγματα ἄξια πρὸς μίμησιν.

Εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλοξενίαν

Ἀλέξ. Ἀγραφιώτης

Ὑπεύθυνος δλῆς Παναγιώτης Ἱ. Βρετάνος
Κάνινγος 82 — Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σεομπίνη
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΣ ΘΕΟΚ ΔΡΑΜΑΣ

Γενομένον ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Σωματείου τῆς Θ.Ε. Ο.Κ. Δράμας ἐξελέγησαν οἱ κάτωθι :

Πρόεδρος Αὐγουστῖνος Ἡλιάδης, Ἀντιπρόεδρος Χαράλαμπος Καραγιαννίδης, Γενικὸς Γραμματεὺς Ἰωάννης Παπανικολαΐδης, Ταμίας Γεώργιος Ἰωακείμης, Σύμβουλοι : Στυλιανὸς Λαζαρίδης, Χαράλαμπος Τσιγγυλίδης, Θεοσύβουλος Τσιλικίδης.

Τοὺς εὐχόμεθα καλὴν σταδιοδρομίαν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ - ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, πῶς ὁ ποιῶν τὴν ἀνομίαν καὶ διαπράττων τὰ ἔργα τοῦ σκότους ἔχει ἐν ἑαυτῷ βαρεῖαν συνείδησιν, ὅπως συνηθίζομεν ὅλοι νὰ λέγωμεν. Ἀντιθέτως, ὁ ζῶν ἐναρέτως καὶ προσπαθῶν νὰ προσαρμόζη τὰς πράξεις του πρὸς τὴν βούλησιν τοῦ Θεοῦ, εἶναι πανευτυχὴς καὶ ἀπολαμβάνει διαρκοὺς χαρὰς καὶ εὐδαιμονίας. Ἐχει ἐλαφρὰν συνείδησιν, κατὰ τὴν λαϊκὴν ἐκφρασίαν.

Τι ὅμως ἐστὶ συνείδησις ; διατί δὲ αὕτη μᾶς ἐλέγχει ἐσωτερικῶς, μᾶς ἐπικρίνει, ὅταν πράττωμεν τὴν ἁμαρτίαν καὶ διατί πάλιν μᾶς ἐπαινεῖ καὶ ἐπιδιοκίμαζει ἐνδομύχως δι' ὅ,τι καλὸν ἐπράξαμεν ;

Ἡ συνείδησις εἶναι Θεὸς ἢ μάλλον ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν. Ἡ συνείδησις ὑπὲρ πάν ἄλλο τι μαρτυρεῖ, ὅτι ὑπάρχει Θεός, ὅτι ὑπάρχει θεία δικαιοσύνη πρὸ τῆς σπάθης τῆς ὁποίας ἰστάμεθα πελιδνοί, ὅταν ἁμαρτάνωμεν, περιχαρεῖς δέ, ὅταν ἀγαθοεργῶμεν καὶ γινώμεθα εὐεργετικοὶ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἡ συνείδησις εἶναι θεῖον, οὐράνιον, ὑπερκόσμιον τι ἐν ἡμῖν, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀποτρέπει ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ μᾶς παροτρύνει πρὸς τὸ ἀγαθόν.

Ἡ συνείδησις εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἡ καλοῦσα πρὸς μετάνοιαν κατὰ τὰς παρεκτροπὰς καὶ παραβάσεις μας, ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἡ κατευθύνουσα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος, τῆς ἀρετῆς, τῆς ἀνωτέρας ζωῆς.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενο)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦνται διὰ πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ θφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας ἐσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κένυγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΠΡΟΣΟΧΗ

Τὰ τεκταινόμενα περὶ πανορθοδόξου συνόδου ὁρίζουν φιλοπροτεσταντισμοῦ. Τί τέχεται πάντως ἡ ἐπιούσα δὲν γνωρίζομεν.

Εὐχόμεθα ὅμως νὰ εἶναι αἱ ἐργασίαι τῆς σύμφωνοι μὲ τὸ Ὁρθόδοξον πνεῦμα.

Ἐν τούτοις ἡμεῖς ὅλοι ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ εὐδισκώμεθα ἐν ἐργηρόρει, ἐν ἐπιφυλακῇ διὰ νὰ ἐπισημάνωμεν ἐγκαίρως τὸν κίνδυνον καὶ τὴν παρεκκλίσιν. Καὶ ὅταν λέγωμεν ἡμεῖς ἐννοοῦμεν πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι, μηδενὸς ἐξαιρουμένου. Διότι τότε καὶ μόνον θὰ ἀχρηστεύσωμεν τὰς ἀποφάσεις τοῦ τυχόν θὰ στρέφονται ἐναντίον τῶν κανόνων, ὅταν παρακολουθῶμεν ἀγρυπνοὶ τὰς κινήσεις καὶ τὰς σκέψεις τῶν πρωτεργατῶν.

Οἱ καιροὶ εἶναι πονηροί.

Δευκρίνησις

Εἰς φραστικὴν ἀστοχίαν συντάκτου τῆς «Φωνῆς» ὁφείλεται ὁ χαρακτηρισμὸς τῶν Παπικῶν ὡς καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅστις χαρακτηρισμὸς δικαίως προσέκαλεσε τὴν ἀγανάκτησιν ἐνίων ἀδελφῶν.

Οὐδεὶς οὐδέποτε ἠμφισβήτησε ὅτι ὁ τίτλος τοῦ Καθολικοῦ τοῦ Γενικοῦ δηλ. καὶ ἀληθοῦς ἀνήκει μόνον εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Οἱ Παπικοὶ δὲν ἀντιπροσωπεύουν παρὰ μόνον τὴν αἵρεσιν καὶ τὴν κακοδοξίαν.

Ἡ Ἐκκλησία ἄλλωστε εἶναι μία ἁγία καθολικὴ καὶ ἀποτολικὴ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς οὐκ ἔστι σωτηρία.

Ἡ Αἴγαν τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἐμνήσθημεν ἡμερῶν ἀρχαίων κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πλήθος Ὁρθοδόξων κατέκλυσε τὴν αἴθουσαν τοῦ συλλόγου «Ἐμποροῦπαλλήλων» διὰ νὰ ἀκούσῃ τοὺς ὁμιλητάς μας. Εἰς αὐτὴν ὁμίλησαν ὁ πρόεδρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς πατὴρ Ἀκάκιος, ὁ κ. Σταυρὸς Καραμήτσος—Γαμβρούλιας, ὁ πρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Γ. Κόττης κλπ. (Περιγραφή γίνεται εἰς τὸ ἐπόμενο). Τὸ ἀκροατήριον ἀνησυχῶν εἰς τὰς πτέρυγας τοῦ θεησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζωηρῶς ἐχειροκρότησε τὸν ὑψηλὸν τόνον τῆς ὁμιλίας τῶν ὁμιλητῶν.

Τοιαύτας στιγμὰς αἰσθάνεται κανεὶς ἀδρότερον τὸν παλμόν καὶ τὴν ἀγωνιστικότητά τῆς Ὁρθοδοξίας.

Αἰσθάνεται ὅτι ἀναβιοῖ τὸ μεγαλεῖον τῶν θνελωδῶν συγκεντρώσεων τῶν Ὁρθοδόξων κατὰ τὰς ἡμέρας πού ζῇ ὁ ἀείμνηστος ποιμενάρχης μας.

Καὶ ὅχι μόνον αἰσθάνεται ταῦτα ἀλλὰ καὶ διαισθάνεται ὅτι τοιοῦτον θεησκευτικὸν ρεῦμα καὶ τοσοῦτον μέγεθος εἶναι ἀδύνατον νὰ ἡττηθῇ.

Δι' αὐτὸ καὶ ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἡ καταλληλοτέρα στιγμή διὰ τὸν πανηγυρισμὸν ὅχι μόνον τῶν παρελθουσῶν νικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν μελλουσῶν.